

LBRIS

We know
books

EMILY GUNNIS

Fetița pierdută

Traducere din limba engleză și note
MIHAELA-MAGDALENA DUMITRU

LITERA

București

PROLOG

Sâmbătă, 19 noiembrie 1960

- Vă rog, lăsați-mă să ies, domnule. Nu mă simt bine.

Rebecca s-a uitat peste masă la polițistul care purta ochelari cu rame metalice și care nu o lăsase să iasă din camera pentru interogatoriu de când sosiseră, în urmă cu două ore.

Detectivul Gibbs a tras adânc din țigara Woodbine, apoi a suflat fumul gros și cenușiu în încăperea ne-aerisită.

Rebecca și-a privit țintă mâinile: picături minuscule din sângele mamei sale îi împrășcau încheietura mâinii drepte și a început să le râcăie cu unghiile. Încă purta cămașa de noapte în care dormise. Urmele de sânge se întindeau de-a lungul tivului. Voia să o smulgă de pe ea, să intre în cadă, să se scufunde în apă și să nu mai iasă la suprafață.

- Aproape am terminat. Trebuie doar să mai clarific câteva detalii în mintea mea înainte de a dactilografia declarația.

Detectivul Gibbs s-a aplecat înainte, cu ochii pironiți în ochii ei și a strivit țigara Woodbine sub arătătorul pătat de nicotină.

- Îți aduc niște apă.

Când s-a ridicat, scaunul a zgâriat podeaua de gresie, scoțând un scârțâit strident care a speriat-o. Și-a

tras în jurul ei pătura din lână aspră. Tremura de frig. Îi era atât de frig!

Detectivul Gibbs a lăsat ușa să se trântască în urma lui. Pe Rebecca o usturau ochii când s-a uitat la ceas: 4 dimineața. Niciodată nu stătuse trează până la ora asta. Ea și Harvey se ascundeau uneori împreună în adăpostul antiaerian, noaptea târziu, pentru a scăpa de furiile tatălui ei, dar dorința lui de a găsi uitarea în whisky îi îneca de cele mai multe ori accesul de furie înainte de miezul nopții.

Când începeau țițetele, îi trimitea un semnal lui Harvey de la fereastra dormitorului ei cu o lanternă pe care i-o dăruise chiar el, iar băiatul traversa în fugă câmpul de porumb și deschidea trapa adăpostului anti-aerian de sub Casa Seaview. Aici îl aștepta, după ce pătrunsese în adăpost prin chepengul din dulapul aflat sub scară. O micuță cavernă subterană pe care tatăl ei o umpluse cu conserve, cărți și lumânări, în caz că se întorcea inamicul german cu gândul de a-i măcelări familia. Paranoia fără sfârșit a tatălui ei, care le transformaseră ei și mamei viața într-un iad, i-a oferit, fără să își dea seama, o scăpare.

Rebecca a rămas pe scaun, privind secundele care se scurgeau pe ceas, iar trecerea timpului o ducea tot mai departe de ultima dată când își văzuse mama. Ultima dată când avea s-o mai vadă vreodată pe mama ei. Încă o vedea înaintea ochilor: gura care icnea după aer, buzele ei frumoase, care o sărutaseră de atâtea ori, pielea care își pierdea culoarea, ultima suflare și viața care o părăsea.

Liniștea încăperii pline de fum îi bubuia în urechi. Își simțea trupul epuizat, dar mintea ei relua iar și iar scena care o întâmpinase atunci când, auzind țițatul mamei sale ce trecuse prin pereți, dăduse fuga din dormitorul ei în camera de zi de la Seaview: mama ei,

zăcând întinsă pe covorul deschis la culoare pe care Rebecca o văzuse de atâtea ori scuturându-l de praf pe treptele luminate de soare ale căsuței lor.

Un covor acum colorat în roșu de sângele care îi curgea din urechi și din nas. Avea ochii umflați, nu mai putea să îi deschidă de atâtea lovituri date de tatăl ei cu bocancul negru și greu, așa încât nici nu și-a văzut fiica în pragul ușii.

- Așadar, domnișoară Waterhouse, a zis detectivul Gibbs, făcând-o să tresară când a intrat. Să reluăm toată povestea.

Părea deja că totul s-a petrecut într-o altă viață, cum stătea în pat cu numai câteva ore înainte ca furtuna dinspre Golful Wittering să îi șuiere pe la fereastră. Cu toată pătura în plus pe care o scosese din dulap, extremitățile îi pulsau de frig.

Și-l imaginase pe tatăl ei gemând în timp ce aprindea focul, bombănind de unul singur în vreme ce praful îl făcea să tușească. Mama îl privea probabil, cu părul drept, gri închis, ridicat într-un coc și picioarele obosite întinse pe scăunelul din fața ei, așteptând în tăcere ca accesul lui de furie să treacă odată cu aprinderea vreascurilor. După ce a aprins focul, tatăl ei a luat cheia din sertarul biroului, s-a apropiat de dulăpiorul încuiat și a scos pistolul Luger, așa cum făcea în fiecare zi de luni, l-a desfăcut meticulos în bucăți și i-a curățat mânerul cu ulei de in, în timp ce mama îl privea probabil îngrijorată.

- Nu ne permitem toți să fim la fel de naivi ca tine, Harriet, a zis el. Bărbatul trebuie să își poată apăra familia.

Rebecca simțea tensiunea prin podea. Era o tăcere mormântală, așa cum era de fiecare dată când tatăl ei avea gânduri negre. Era o zi încordată, căci părinții ei

fuseseră chemați la director să discute despre ea. Tatăl ei nu îi mai vorbise de atunci, decât pentru a-i spune că plecau de la Seaview la prima oră a dimineții și că nu îl va mai vedea niciodată pe Harvey Roberts.

- Vă rog, lăsați-mă să îl văd pe Harvey, l-a implorat pe polițist.

- La momentul potrivit. Harvey Roberts devenise o pacoste, așa că a trebuit să-l băgăm într-o celulă.

O încerca din nou senzația de greutate, căci prezența lui Gibbs o copleșea. Îi amintea de unul dintre șobolanii care mișunau pe lângă țarcurile mieilor de la Ferma Seaview. Avea dinți îngălbeniți și ascuțiți; capetele mustății negre și groase îi zvâcneau când vorbea, ca firele din mustața unei pisici.

Rebecca și-a stăpânit șuvoiul de lacrimi. La scurtă vreme după ce fusese condusă în camera de interogatoriu, auzise vocea lui Harvey care o striga de afară, de pe coridor. Apoi a auzit câțiva polițiști care vorbeau unul peste altul, strigându-i să se calmeze, amenințându-l că îl vor închide peste noapte. Bătuse cu pumnii în ușa care îi despărțea, dar vocea i-a slăbit când l-au târât pentru a-l îndepărta de acolo.

- Dar tatăl lui Harvey? Eu nu am decât treisprezece ani. Nu ar trebui să am un adult de față?

Vocea Rebeccăi tremura, văzând cum se chiora la ea detectivul Gibbs.

- Ted Roberts este în stare de ebrietate - nu știe nici cum îl cheamă în acest moment, așa că nu îți poate fi de mare ajutor, mă tem. Sunăm la serviciile sociale de cum se deschide biroul lor și vei fi pusă sub un ordin de plasament.

- Ce înseamnă asta? a întrebat ea, simțindu-și inima inundată de panică.

Gibbs se uită fix la ea.

- Înseamnă că vei fi plasată în grija autorității locale și ți se va repartiza un asistent social care va fi responsabil de cazul tău.

- Dar eu vreau să locuiesc cu Ted și Harvey, a zis Rebecca fără să își mai poată stăpâni lacrimile. Vă rog, lăsați-mă să merg la baie, nu mă simt bine.

- Vezi tu, cu cât ne explici mai clar ce s-a întâmplat, cu atât mai repede vom termina aici.

- Dar v-am explicat clar, v-am spus totul. Vă rog, nu mă obligați s-o iau de la început.

Nu voia să-și amintească sunetul vocii ridicate a tatălui ei, care străpunsese vuietul furtunii de afară. Urletul care trecuse prin scândurile podelei și vocea mamei sale, încercând să-l calmeze. Și-o imagina pe mama ei tremurând în fotoliu, își imagina teama ei de ceea ce urma să se întâmple. În camera de jos s-a auzit zgomotul a ceva spart. Inima Rebeccăi bubuia dureros, iar vântul și ploaia răpăiau în geam; fata și-a tras păturile peste cap.

- De data asta voi scrie ce zici, iar apoi secretara poate dactilografia declarația ta când va veni, la începutul turei, a zis el cu un oftat, suflând fumul. Mai spune-mi o dată, ce a făcut mama ta de l-a enervat pe tatăl tău în seara asta?

Rebecca și-a șters o lacrimă, mânioasă. Simțea că i se sfărâmă capul: nu avea cum să îl facă pe omul acesta să înțeleagă ce înseamnă să trăiești cu un om asemenea tatălui ei.

- Nu a făcut nimic. Nu era nevoie să facem nimic. Se întâmpla câteodată să las un creion pe masă, sau poate mama nu împătorea corect un prosop. Tata suferă de nevroză cronică în urma războiului. A fost tratat la Spitalul de Psihiatrie Greenways, dar nu s-a refăcut complet. Are un temperament violent și până și cel

mai mic zgomot sau cea mai mică supărare îi poate declanșa amintiri.

- Dar astăzi s-a întâmplat ceva care l-a înfuriat? Ai zis că ai chiulit de la școală.

Polițistul o țintuia cu privirea, cu stiloul pregătit.

Rebecca a închis ochii și s-a gândit la ziua dinainte, când era o altă persoană, o fetiță care avea o familie și care aștepta pe coridor, în fața biroului directorului, privind țintă la covorul portocaliu care făcea vârtejuri și ascultând ecoul vocilor dinăuntru.

- De vină este băiatul acela, Roberts, este o influență proastă.

Directorul vorbea tare și Rebecca și-l imagina plimbându-se încolo și înapoi, cu mâinile la spate, prin fața părinților ei așezați pe scaune.

- Locuiesc la ferma învecinată cu Seaview Farm, iar Ted a angajat-o pe soția mea cât timp eu am fost spitalizat la Greenways.

Tatăl ei vorbise cu o voce calmă, așa cum făcea întotdeauna în afara casei lor izolate.

- Drept urmare, Rebecca și Harvey au crescut împreună și, din nefericire, eu nu m-am aflat prin preajmă, ca să pun capăt duratei nesănătoase de timp pe care îl petreceau împreună.

- Dacă aș fi în locul dumitale, aș avea încredere în instinctele mele, domnule Waterhouse. Am crezut că Rebecca are în vedere ceva mai mult decât să fie nevastă de fermier, dar mă tem că relația cu tânărul Roberts are un efect negativ, deoarece notele ei au început să scadă.

- Notele ei? a zis mama îngrijorată. Școala este foarte importantă pentru ea - vrea să devină doctor.

S-a oprit, ca și cum s-a simțit deodată jenată de intervenția ei.

- Este cam târziu să te mai agiți acum. Eu te-am avertizat în privința acestor oameni, Harriet.

- Vedeți dumneavoastră, în cazul majorității fetelor, eu văd că ambițiile sunt date uitării când se îndrăgostesc, spusese directorul foarte prozaic.

- Să se îndrăgostească? Tatăl ridicase tonul, în ciuda obiceiului său. Are abia treisprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu!

- Aș putea să întreb, au existat probleme acasă în ultimul timp? a zis directorul, înaintând cu mare grijă.

- Nu, nu îmi vine nimic în minte. Tu ce zici, Harriet?

Rebecca își ținuse răsuflarea. Amândoi știau bine de ce chiulise în ziua aceea, de ce fusese disperată să îl vadă pe Harvey. Tatăl ei o ducea departe de Seaview și de Harvey, singurele lucruri care o ajutaseră să supraviețuiască.

Notele ei nu scădeau din cauza lui Harvey, ci pentru că o epuiza viața trăită în frică. Pentru că nu i se terminau coșmarurile decât atunci când începea o nouă zi de călcat pe coji de ouă. Pentru că trăia într-o casă unde îi era teamă să intre într-o cameră ca să nu dea de tatăl ei acolo; unde udase patul până la unsprezece ani, deoarece îi era prea frică să se ridice din pat noaptea, ca să nu se întâlnească cu el. Pentru că privindu-l cum o bate pe mama ei ajunsese să se simtă ușurată de tensiunea așteptării permanente ca totul să înceapă. Și, de fiecare dată, mama ei îi cerea iertare în numele lui, îi găsea scuze, își tampona gura însângărată și își spăla sângele de pe față deasupra chiuvetei din ceramică din mica lor bucătărie.

- De ce ai simțit nevoia să pleci de la școală astăzi fără permisiune? a întrebat detectivul Gibbs, readucând-o brusc în prezent.

– M-am dus să îmi iau rămas-bun de la Harvey, a zis Rebecca încet.

Tremura de-acum, întregul corp începea să intre în stare de șoc.

– Pentru că urma să vă mutați?

Gibbs a așteptat ca fata să încuviințeze înainte de a mângâia cuvintele ei pe hârtie.

– Aduna fân la Spitalul de Psihiatrie Greenways. Au acolo o fermă unde lucrează pacienții. Harvey și tatăl lui stau la hanul din localitate în timpul săptămânii, așa că știam că nu aveam să îl văd înainte de plecare.

Rebecca a închis ochii și a răsuflat încet, încercând să își domolească greața.

– Ne-am cam îndrăgostit, nu-i așa?

– Pe Ted și Harvey îi consider că fac parte din familie. Au primit-o la ei pe mama când eu eram un bebeluș, iar tata a fost trimis la Greenways. Am fi rămas pe străzi dacă nu erau ei.

Detectivul Gibbs a dat din cap încetișor.

– Și cum ai ajuns la Greenways după ce ai fugit de la școală?

– Am luat autobuzul.

Rebeccă îi zvâcnea stomacul de durere. Tamponul sanitar din chiloți îi irita pielea și era sigură că trebuie schimbat, dar nu avea la ea decât cămașa de noapte cu care era îmbrăcată. Ura lucrul acesta la care o supunea corpul ei – mizeria, durerea, nu doar în stomac, ci și în spate, în picioare. Ura firele de păr dintre picioare, sânii care îi creșteau, dureroși și omniprezenți. Nu voia să i se schimbe corpul și nu vedea la ce i-ar sluji. Știa că, spre deosebire de celelalte fete din clasa ei, care deja chicoteau la ideea de a se căsători și a avea copii, pe ea gândul acesta o umplea de groază.

– Să nu te măriți, Rebecca, este un joc pentru fraieri, îi șoptise mama într-o seară, când curățau cartofii pentru cină. Ți-am pus niște bani într-un cont, ca să poți studia medicina.

A privit dincolo de ușa bucătăriei, spre locul unde Jacob își citea ziarul și apoi s-a uitat din nou la ea.

– Nu este nevoie să spui nimănui despre bani. Promite-mi că orice s-ar întâmpla, îți vei termina studiile.

A tresărit în momentul în care mama ei a scos o broșură de la poștă din fundul unui sertar și i-a îndesat-o în mână. Simțea că va începe să plângă și o apăsa toată tensiunea aceea care umplea întotdeauna casa.

– Promite-mi.

– Îți promit.

Totul începuse în ziua în care tatăl ei se întorsese de la Greenways, iar ea se uitase la el, care o privea aspru, cu ochi întunecați și abătuți și cu un zâmbet forțat întipărit pe fața marcată de o cicatrice.

– De ce, mămică? De ce ți-pă la tine și te lovește?

Nodul din stomac pe care i-l pricinuisse străinul acesta îi denatura deja neînfricarea senină. Acum o urma un nor negru, oriunde se ducea. Nu putea suferi să fie singură cu el și se ascundea după fusta mamei de câte ori ieșea el din dormitor, cu privirea încețoșată și o dispoziție proastă.

– De acum încolo, lucrurile se vor schimba acasă, micuț, pentru că tati este un pic trist și speriat de luptele duse în război. Dar trebuie să stai lângă cei pe care îi iubești, chiar și atunci când nu sunt atât de buni și de prietenoși pe cât ai dori tu. Se va simți mai bine în scurtă vreme.

La vârsta de cinci ani, viața pe care o cunoscuse până atunci luase sfârșit. Căminul lor lipsit de griji și iubitor devenise peste noapte o închisoare. Răsetele,

mirosul brizei mării care intra prin ferestrele deschise, nisipul de pe podeaua bucătăriei, muzica de la radio. Când el intra pe ușă, inima mamei ieșea.

- Și ce s-a întâmplat când ai ajuns la Greenways? a întrebat detectivul Gibbs, aplecându-se în față pentru a ridica o cană de cafea acum rece.

Rebecca s-a întors la după-amiaza trecută. Frigul mușcător o izbise când coborâse din autobuz, prevenind-o parcă să facă drum întors. Simțind că îi tremură stomacul, a mers spre clădirea în stil gotic, de trei etaje, de la marginea orașului Chichester. Porțile înalte, din fier forjat, un avertisment grav că odată intrat, era aproape imposibil să mai ieși.

La scurtă vreme după ce porțile se închiseseră cu zgomot în spatele ei, un bărbat proaspăt bărbierit s-a apropiat de ea, blocându-i drumul și ferindu-și privirile.

- Care este ziua ta de naștere? a întrebat el, legănându-se ușurel de pe un picior pe celălalt.

- Nu te rușina. Spune-i lui George data nașterii, iar el îți poate spune în ce zi a săptămânii te-ai născut.

Ușurată, se întorsese să îl privească pe Harvey, care îi zâmbea îmbrăcat în salopeta lui plină de noroi, cu părul blond căzându-i peste ochii albaștri.

- Bine. M-am născut pe 8 ianuarie 1947.

Spre uimirea ei, George, fără să ezite nici o clipă, a trântit-o:

- Miercuri, apoi holbându-se la ea, a adăugat: Tu ești fata din tablou.

- Este incredibil. De unde știe? a zis Rebecca. Despre ce tablou vorbește? a continuat ea, încruntându-se.

Harvey a ridicat din umeri.

- George are o minte sclipitoare, dar este complet instituționalizat. Nu ar supraviețui în afara acestor ziduri acum.

- Nu așa mi-am imaginat că va fi - am crezut că sunt toți închiși.

Încercase să nu se holbeze, dar curiozitatea a învins-o. Frigul mușcător o făcea să tremure.

- Vezi tu, cei care se plimbă liberi sunt cei despre care doctorii cred că trebuie să fie ținuti ocupați cu o activitate fizică, dar cei care sunt psihotici, care sunt un pericol pentru ei înșiși și pentru alții, sunt încuiati în aripa B, acolo, sus, a zis Harvey, arătând spre zecile de ferestre cu arcade care îi priveau de pe fațada clădirii principale. Dar ce cauți aici? Nu ar trebui să fii la școală?

Harvey a condus-o departe de vântul aprig, dincolo de ușă, și au intrat pe la capătul unui coridor aparent nesfârșit, ieșit parcă dintr-un coșmar. În aer se simțea o tensiune și se auzea ceea ce părea a fi o femeie care țipa ca din gură de șarpe.

- L-am găsit pe Harvey și i-am spus că plecăm, i-a zis Rebecca încet lui Gibbs.

- Și el ce a zis? a întrebat el ridicând privirile din notițele lui și privind-o cu asprime.

Rebecca a făcut o pauză.

- A zis că va veni la Seaview în seara aceasta și o să fugim împreună.

Îl vedea chiar și acum, privind-o fix, cu ochii lui de un albastru ca ai bebelușilor.

- Dar Ferma Seaview este casa ta. Tatăl tău ar fi pierdut fără tine.

- Se descurcă el. Știe cât de mult... cât de mult țin la tine, a zis Harvey și a lovit cu vârful piciorului în pământ.

- Unde putem pleca? Și școala? Dacă plec cu tine, nu îmi voi termina niciodată studiile și voi sfârși ca mama. Lacrimi de spaimă îi pârjeleau ochii.

- Și tu cum ai reacționat la propunerea lui?

Gibbs s-a aplecat spre ea, privind-o ținută, iar respirația lui încărcată de tutun absorbea tot oxigenul din aer.

- Am spus că nu o pot părăsi pe mama, a zis Rebecca în timp ce îi scăpa o altă lacrimă.

Îi era teamă să plângă; dacă începea, nu se mai putea opri.

- Așa că ai plecat? a întrebat detectivul Gibbs.

Rebecca a încuviințat din cap.

- Dar când am ajuns la tine acasă în seara asta, ai spus că ai auzit pe cineva la ușă înainte să cobori și să îi găsești pe părinții tăi. Iar persoana aceasta pe care ai auzit-o a pornit cearta care a dus la moartea părinților tăi. Crezi că persoana aceea a fost Harvey?

- Nu.

Auzea încă ferestrele dormitorului ei scuturate de vijelia neobosită, parcă gata să se fărâme, hurelul ciocănelului de metal la ușă, care probabil nu fusese decât urlul vântului.

- De ce ești atât de sigură?

- Pentru că atunci când am coborât, nu era nimeni în casă. Probabil mi s-a părut. Era furtună, lovea zdravă în ferestre, nu am auzit bine.

- Dar ai spus că l-ai auzit pe tatăl tău vorbind cu cineva și că a izbucnit o ceartă. N-ar fi logic ca această persoană să fie Harvey, dacă a promis că va veni după tine?

Gibbs s-a aplecat mai mult spre ea și Rebecca a simțit că i se încordează tot corpul și o încearcă din nou crampele.

- Nu.

Rebecca a scuturat din cap. Trebuia să iasă din această cameră. Nu putea să respire. Simțea mirosul de ars care a venit dinspre pistolul Luger când s-a declanșat.

- De ce?

- Pentru că Harvey nu ar fi lăsat-o pe mama să moară pe podea în felul acela. O iubea.

- Ar fi putut să îl împuște pe tatăl tău pentru a o salva pe mama ta?

- Nu.

- De unde știi?

- Pentru că știu. Nu ar putea face așa ceva. Vă rog, domnule, mi se face rău.

- Ei, din fericire pentru el, taică-său este un alcoolic, așa că s-au găsit martori care spun că au fost amândoi la King's Head în seara asta.

- Atunci de ce mă mai întrebați? De ce nu mă lăsați să plec? Vă rog, mă simt foarte rău.

Rebecca simțea cum i se precipită voma dinspre stomac.

- Pentru că nu sunt sigur că îmi spui totul, domnișoară. Cred că ascunzi ceva. Și că bănuiești cine ar putea fi persoana care era la ușă.

Lacrimile s-au pornit de data aceasta. Îi era teamă că se va îneca cu voma care îi ardea gâtul.

- Vă rog, domnule, nu era nimeni când am coborât scările. Nu era nimeni altcineva în casă.

- Iar tatăl tău deținea un pistol?

Rebecca a dat din cap, ducând o mână la gură când sunetele nopții trecute i-au răsunat în urechi.

Își băgase capul sub păături când furtuna se întetise, ca un ecou a ceea ce se petrecea la parter. Țipetele, zgomotele de lucruri sparte, furia tatălui ei, care îi bubuia prin vene, simțind-o de parcă era furia ei. Rămăsese întinsă în pat, paralizată de indecizie, până ce auzise